

Patru adevăruri referitoare la mântuire ...

...pe care fiecare creștin ar trebui să le cunoască.

Cuprins

Primul adevăr: Iertarea

Al doilea adevăr: O natură nouă

Al treilea adevăr: Duhul Sfânt

Al patrulea adevăr: Părtășia

Mulți credincioși sunt frustrați și neliniștiți cu privire la umblarea lor creștină; uneori se îndoiesc chiar de mântuirea lor, deoarece ei eșuează așa de des în viața lor. Următoarele patru adevăruri despre mântuire au scopul de a ajuta pe acei credincioși care au de luptat cu astfel de gânduri.

Primul adevăr: Iertarea

Romani 3,23-26: *»Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit, mai dinainte, să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.«*

Dacă noi ca păcătoși venim la Domnul Isus și Îl primim ca Mântuitor al nostru, Dumnezeu ne iartă păcatele și ne îndreptățește pe baza sângelui vărsat al lui Hristos (Romani 3,23-26). Când Isus a atârnat pe cruce, pe El au fost puse păcatele noastre și pedeapsa pentru păcat a luat-o El asupra Sa. Acum nu mai există nici o judecată asupra păcatului pentru toți aceia care iau pe Hristos ca Salvator al lor. Fiecare păcat, care vine în viața noastră, a fost deja judecat și pedepsit, atunci când Hristos a murit pe cruce pentru noi (Isaia 53,5.6; Evrei 9,28; 10,12-14).

Probabil cineva va spune: dacă aceasta este adevărat, atunci nu mai este nici o deosebire, dacă eu păcătuiesc în continuare, sau nu păcătuiesc. Există însă o diferență uriașă, căci mai sunt încă alte trei adevăruri despre mântuire, de care ar trebui să ținem seama.

Al doilea adevăr: O natură nouă

2 Petru 1,4: *»... prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari și prețioase, ca prin acestea să vă faceți părtași naturii divine, după ce ați scăpat fugind de stricăciunea care este în lume ...«*

Dacă primim pe Hristos ca Salvator al nostru, Dumnezeu nu numai ne iartă și ne îndreptățește, ci El ne dă și o natură nouă (divină). Noi am fost născuți din nou și devenim copii ai lui Dumnezeu (1 Petru 1,23; Iacov 1,18; 2 Petru 1,4). Această natură nouă iubește pe Dumnezeu și urăște păcatul; ea ne face să voim să trăim fără să păcătuim, și ea pricinuieste ca noi să ne simțim nenorociți și ticăloși, atunci când am păcătuit. Nici un creștin născut din nou nu poate fi cu adevărat fericit în păcat.

Unii întrebă însă: De ce păcătuiesc, dacă am o natură nouă? Realmente eu nu doresc să păcătuiesc, dar cu toate planurile mele bune în cele din urmă cedez și păcătuiesc din nou.

Noi avem nu numai o natură care urăște păcatul, ci noi mai avem încă natura veche (păcătoasă), care iubește păcatul. Este o luptă permanentă în noi. Natura veche dorește să

păcătuiască, iar natura nouă dorește să fie plăcută lui Dumnezeu. În afară de aceasta noi avem o conștiință, care ne spune că ceea ce dorește natura nouă este corect, și ceea ce dorește natura veche este totdeauna fals. Dar noi experimentăm destul de des, că natura veche cu dorințele ei și poftele ei după lucrurile păcătoase este mai tare în momentele de ispitire. Ea ne smulge și ne ia captivi, și atunci facem exact lucrurile pe care natura noastră nouă le urăște și conștiința noastră le condamnă.

După aceea ne pare rău și luăm decizia ca niciodată să nu mai vrem să păcătuim din nou. Cu toate acestea se pare că noi nu avem nici cea mai mică putere să ne împotrivism ispitei. Ce să facem? Aici se adaugă al treilea adevăr despre mântuire.

Al treilea adevăr: Duhul Sfânt

Galateni 4,6: *»Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică: „Tată!”«*

Când am luat pe Hristos ca Salvator al nostru, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său Sfânt, pentru ca El să trăiască în inimile noastre (Efeseni 1,13; Galateni 4,6). Acest Duh Sfânt al lui Dumnezeu toarnă dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre și ne face să simțim în sufletele noastre pacea lui Hristos. Urmare acestui fapt este, că noi suntem fericiți (Romani 5,1-15)!

Dar dacă noi facem loc păcatului, Duhul Sfânt este întristat. El nu ne poate da nici o bucurie, deoarece aceasta ne-ar întări în acele lucruri păcătoase, pe care El le urăște. El este una cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul în ura Sa asupra păcatului și în dragostea Sa spre lealitate și sfințenie (Efeseni 4,30). Duhul Sfânt ne-a fost dat nu numai ca să toarne dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. El ne dă totodată puterea să spunem NU! dorințelor naturii vechi și să spunem DA! voii lui Dumnezeu, pentru ca noi să facem acele lucruri care Îi plac (Galateni 5,16).

Este ca și la Petru, când a mers pe apă. Atâta timp cât s-a încrezut în Domnul, că El îl ține, totul a mers bine; dar în același moment, când el a observat că vântul devine furtunos și marea învolburată, a devenit fricos și a început să se scufunde. În experiențele noastre creștine noi trebuie să ne încredem că Domnul ne ține tare prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, la fiecare pas pe care îl facem (Matei 14,24-31; Ioan 15,4.5).

Al patrulea adevăr: Părtășia

1 Ioan 1,7.9: *»Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. ... Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.«*

Mântuirea ne aduce în părtășie cu Dumnezeu. Este un sentiment de fericire între Dumnezeu ca Tată al nostru și noi ca și copii ai Săi. Noi ne putem bucura când auzim, că El ne vorbește prin Duhul Său prin Cuvânt. Noi ne simțim liberi să vorbim cu El despre toate grijile noastre, așa cum un copil se simte liber față de tatăl său pământesc, de care se știe iubit. El ne face fericiți prin zâmbetul său.

Dar dacă un copil este neascultător, el știe că aceasta nu place tatălui său. În locul unui zâmbet trebuie să se aștepte la pedeapsă. Relația dintre tată și copil nu s-a schimbat, dar părtășia și sentimentul fericirii dintre ei s-a distrus. Așa este cu Tatăl nostru ceresc. Când păcătuim, noi rămânem copiii Săi. Este de asemenea adevărat, că Hristos a purtat deja judecata pentru acest păcat; el a fost îndepărtat prin jertfa Sa pe cruce. Dar părtășia cu Tatăl nostru și cu Salvatorul nostru s-a întrerupt, și Duhul Sfânt este întristat. Tatăl trebuie să ne

mustre pentru neascultarea noastră și probabil să ne pedepsească, în mod deosebit dacă păcătuim mai departe.

Când venim la El și Îi mărturisim vina noastră și ne smerim din cauza păcatului și neascultării noastre, atunci vom avea parte de iertarea Sa, așa cum un tată iartă pe copilul lui. Părtășia este refăcută, și noi ne simțim din nou liberi și fericiți în prezența Sa (1 Ioan 1,9). În felul acesta un copil al lui Dumnezeu nu este pierdut, dacă păcătuiește, căci Dumnezeu l-a primit pe baza jertfei lui Hristos pentru păcatele noastre. Nici relația lui cu Dumnezeu nu este distrusă. El este în continuare copilul lui Dumnezeu, și Dumnezeu este în continuare Tatăl lui. Dar părtășia lui cu Tatăl este întreruptă, Duhul Sfânt este întristat, și el trebuie pedepsit de Tatăl. Când se smerește de păcatul lui și îl mărturisește Tatălui, părtășia a fost restaurată.

Este însă un lucru, pe care noi îl pierdem prin păcat și niciodată nu poate fi restaurat. Hristos a spus, că un pahar cu apă rece, care va fi dat în Numele Său, nu va fi uitat niciodată (Marcu 9,41). El ne va da o răsplată pentru tot ce facem, ca să-I fim plăcuți. Deci noi am primi o răsplată în cer, dacă noi în loc să fi făcut loc păcatului am fi fost ascultători și am fi făcut ceva care I-ar fi plăcut. Dar acum răsplata este pierdută, deoarece noi am scăpat ocazia, s-o primim. Aceasta este o pierdere veșnică, căci fiecare răsplată, pe care Hristos o dă în cer, este o răsplată veșnică. De aceea ar trebui să fim atenți, să nu scăpăm ocaziile, care le avem în fiecare zi, ca în credincioșie să facem ceva pentru Domnul. Dacă le lăsăm să treacă, aceste ocazii și răsplata sunt veșnic pierdute.

Întreaga veșnicie ne vom bucura de răsplățile pentru biruințele noastre, dar noi avem numai această *singură* clipă, ca să le câștigăm. În cer nu se vor mai obține victorii – ele toate trebuie câștigate *acum*, ori ele nu vor fi *niciodată* câștigate.